

- 4) Skal artikel 118m, stk. 2, litra c), i forordning (EF) nr. 1234/2007 samt artikel 103, stk. 2, litra c), i forordning (EU) nr. 1308/2013 fortolkes således, at de kun finder anvendelse på falske eller vildledende betegnelser, som i den relevante kundekreds kan give et fejlagtigt indtryk af produktets geografiske oprindelse?

- ⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1234/2007 af 22.10.2007 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om særlige bestemmelser for visse landbrugsprodukter (fusionsmarkedsordningen) (EUT L 299, s. 1).
- ⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 af 17. december 2013 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 922/72, (EØF) nr. 234/79, (EF) nr. 1037/2001 og (EF) nr. 1234/2007 (EUT L 347, s. 671).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberster Gerichtshof (Østrig) den 1. august 2016 —
Hansruedi Raimund mod Michaela Aigner**

(Sag C-425/16)

(2016/C 402/19)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberster Gerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Hansruedi Raimund

Sagsøgt: Michaela Aigner

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Kan et søgsmål vedrørende krænkelse af et EU-varemærke [artikel 96, litra a), i forordning (EF) nr. 207/2009⁽¹⁾ som ændret ved forordning (EU) 2015/2424] afvises på grund af en indsigelse om, at ansøgeren ved indgivelsen af varemærkeansøgningen var i ond tro [artikel 52, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009 som ændret ved forordning (EU) 2015/2424], når sagsøgte ganske vist med denne begrundelse har fremsat et modkrav om, at EU-varemærket erklæres ugyldigt (artikel 99, stk. 1, i forordning (EF) nr. 207/2009 som ændret ved forordning (EU) 2015/2424), men retten endnu ikke har truffet afgørelse om dette modkrav?

Såfremt spørgsmålet besvares benægtende:

- 2) Kan retten afvise krænkelsessøgsmålet på grundlag af indsigelsen om, at ansøgeren ved indgivelsen af ansøgningen var i ond tro, hvis den senest samtidig tager modkravet om ugyldighed til følge, eller skal den vente med at træffe afgørelse om krænkelsessøgsmålet, indtil afgørelsen om modkravet er blevet retskraftig?

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26.2.2009 om EF-varemærker (EUT L 78, s. 1).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León
(Spanien) den 2. august 2016 — Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) og Tesorería General
de la Seguridad Social (TGSS) mod José Blanco Marques**

(Sag C-431/16)

(2016/C 402/20)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) og Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS)

Sagsøgt: José Blanco Marques

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal en bestemmelse i national ret som den, der er indeholdt i artikel 6, stk. 4, i kongeligt dekret nr. 1646/1972 af 23. juni 1973, hvorefter et tillæg på 20 % af beregningsgrundlaget til pensionister over 55 år, som fuldstændigt og varigt er ude af stand til at udøve deres sædvanlige erhverv, »stilles i bero i perioder, hvor arbejdstageren opnår beskæftigelse«, anses for at udgøre en antikumulationsregel som omhandlet i artikel 12, 46a, 46b og 46c i forordning (EØF) nr. 1408/71⁽¹⁾ og artikel 5, 53, 54 og 55 i forordning (EF) nr. 883/2004⁽²⁾ henset til, at den spanske Tribunal Supremo (øverste domstol) har fortolket den nævnte bestemmelse i national ret således, at den uforenelighed, som er fastslået heri, ikke blot gælder med hensyn til udøvelse af beskæftigelse, men også for modtagelse af alderspension?
- 2) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 46a, stk. 3, litra a), i forordning (EØF) nr. 1408/71 og artikel 53, stk. 3, litra a), i forordning (EF) nr. 883/2004 da fortolkes således, at en regel om antikumulation for så vidt angår det omhandlede tillæg og en pension fra en anden medlemsstat i Den Europæiske Union eller Schweiz kun kan finde anvendelse, når der findes en lovbestemmelse i national ret, som udtrykkeligt fastslår uforeneligheden af sociale sikringsydelser ved invaliditet, alderdom og til efterladte som den her omhandlede og ydelser eller indtægter, som modtageren har erhvervet eller opnået i udlandet? Eller kan antikumulationsreglen anvendes på pensioner fra en anden medlemsstat i Den Europæiske Union eller Schweiz i henhold til artikel 12 i forordning (EØF) nr. 1408/71 og artikel 5 i forordning (EF) nr. 883/2004, når der ikke foreligger en udtrykkelig lovbestemmelse, men der i national retspraksis er anlagt en fortolkning, som indebærer uforenelighed af den omhandlede ydelse og en alderspension, der ydes i henhold til national spansk ret?
- 3) Såfremt svaret på det foregående spørgsmål indebærer, at den spanske antikumulationsregel (således som — udvidende — fortolket i retspraksis) finder anvendelse i det foreliggende tilfælde på trods af, at der ikke foreligger en udtrykkelig lovbestemmelse vedrørende ydelser eller indtægter, som er opnået eller erhvervet i udlandet, skal det tillæg på 20 %, som arbejdstagere, der er erklæret fuldstændigt og varigt ude af stand til at udøve deres sædvanlige erhverv og er over 55 år, således som beskrevet modtager i henhold til spansk lovgivning om social sikring, da anses for at være en ydelse af samme art eller af en anden art end en alderspension fra det schweiziske socialsikringsystem? Har definitionen af de forskellige sociale sikringsgrene, der er anført i artikel 4, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1408/71 og artikel 3, stk. 1, i forordning (EF) nr. 883/2004 fællesskabsretlig rækkevidde, eller skal den definition, der er fastsat i national lovgivning for hver enkelt konkret ydelse, følges? Såfremt definitionen har fællesskabsretlig rækkevidde, skal det tillæg på 20 % af beregningsgrundlaget for pensionen ved fuldstændigt og varigt tab af erhvervsevne, som er genstand for denne sag, da anses for en ydelse ved invaliditet eller en ydelse ved arbejdsløshed henset til, at den supplerer pensionen ved fuldstændigt og varigt tab af erhvervsevne for så vidt angår det sædvanlige erhverv på grund af vanskeligheden for personer over 55 år ved at finde anden beskæftigelse, således at udbetalingen af dette tillæg stilles i bero, hvis modtageren udøver en beskæftigelse?
- 4) Hvis de to ydelser anses for at være af samme art, og det lægges til grund, at der hverken ved beregningen af den spanske pension ved tab af erhvervsevne eller af tillægget hertil tages hensyn til bidragsperioder i en anden stat, skal tillægget på 20 % af beregningsgrundlaget for den spanske pension ved fuldstændigt og varigt tab af erhvervsevne da anses for en ydelse, som antikumulationsreglerne finder anvendelse på, for så vidt som størrelsen heraf skal anses for uafhængig af længden af de tilbagelagte forsikrings- eller bopælsperioder som omhandlet i artikel 46b[, stk. 2, litra a)] i forordning (EØF) nr. 1408/71 og artikel 54, stk. 2, litra a), i forordning (EF) nr. 883/2004? Kan antikumulationsreglen anvendes, selv om nævnte ydelse hverken er nævnt i afsnit D i bilag IV til forordning (EØF) nr. 1408/71 eller bilag IX til forordning (EF) nr. 883/2004?
- 5) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, finder bestemmelsen i artikel 46a, stk. 3, litra d), i forordning (EØF) nr. 1408/71 og artikel 53, stk. 3, litra d), i forordning (EF) nr. 883/2004, hvorefter den spanske socialsikringsydelse højst kan nedsættes »med et beløb, der svarer til beløbet for de ydelser, der skal udredes efter [lovgivningen]« i den anden stat, i det foreliggende tilfælde Schweiz, da anvendelse?

- 6) Hvis de to ydelser anses for at være af forskellig art, er det da muligt, henset til at det ikke fremgår, at Schweiz anvender en antikumulationsregel, i henhold til artikel 46c i forordning (EØF) nr. 1408/71 og artikel 55 i forordning (EF) nr. 883/2004 at anvende nedsættelsen i sin helhed på tillægget på 20 % til den spanske pension ved fuldstændigt og varigt tab af erhvervsevne, eller skal den være genstand for opdeling eller pro rata-beregning? Finder i hvert af disse tilfælde den grænse anvendelse, som følger af artikel 46a, stk. 3, litra d), i forordning (EØF) nr. 1408/71 og artikel 53, stk. 3, litra d), i forordning (EF) nr. 883/2004, hvorefter den spanske socialsikringsydelse højst kan nedsættes »med et beløb, der svarer til beløbet for de ydelser, der skal udredes efter lovgivningen« i den anden stat, i det foreliggende tilfælde Schweiz?

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14.6.1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT L 149, s. 2).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29.4.2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (EUT L 166, s. 1).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesfinanzhof (Tyskland) den 17. august 2016 —
Finanzamt Bingen-Alzey mod Boehringer Ingelheim Pharma GmbH & Co. KG**

(Sag C-462/16)

(2016/C 402/21)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesfinanzhof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Finanzamt Bingen-Alzey

Sagsøgt: Boehringer Ingelheim Pharma GmbH & Co. KG

Præjudicielt spørgsmål

Er en medicinalvirksomhed, der leverer lægemidler, på grundlag af praksis fra Den Europæiske Unions Domstol (dom Elida Gibbs af 24.10.1996, C-317/94⁽¹⁾) og henset til unionsrettens ligebehandlingsprincip berettiget til en nedsættelse af afgiftsgrundlaget i henhold til artikel 90 i Rådets direktiv 2006/112/EF⁽²⁾ af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem, når

- virksomheden leverer disse lægemidler til apoteker via grossister,
- apotekerne på afgiftspligtig vis leverer varerne til privat sygeforsikrede,
- den, der forsikrer imod udgifter forbundet med sygdom (det private sygeforsikringselskab), refunderer de forsikrede udgifterne til køb af lægemidlerne og
- medicinalvirksomheden som følge af en retlig ordning er forpligtet til at betale et »afslag« til det private sygeforsikringselskab?

⁽¹⁾ EU:C:1996:400, Sml.I, s. 5339, præmis 28 og 31.

⁽²⁾ EUT L 347, s. 1.
